

Panika z Macinky. Proč nesmí projít? Jako když Trump přidusil neziskovky

30.10.2025 - Tomáš Zítka | Strana svobodných občanů

Na serveru Novinky.cz se 9. října 2025 objevila zpráva: „Téměř 500 vědců a akademiků vyzvalo vítěze voleb a předsedu hnutí ANO Andreje Babiše, aby dobře zvážil obsazení ministerstva životního prostředí. Nelíbí se jim, že se o resort hlásí předseda Motoristů Petr Macinka, který je podle nich „odpůrce ochrany životního prostředí a následovník Václava Klause, popírajícího vědecké poznání klimatologie“. Podobné výroky se objevily i v dalších médiích.

O týden později na tuto výzvu navázala politická neziskovka Greenpeace, když zveřejnila text s výmluvným názvem *„10 důvodů, proč by byl Petr Macinka špatným ministrem životního prostředí“*.

Jméno Petr Macinka se tak během několika dní stalo spouštěčem hysterie, do níž se zapojily akademické kruhy i ekologické neziskovky. Ne proto, že by ohrožoval přírodu, ale proto, že ohrožuje mýtus o tom, že o environmentálních tématech se už svobodně diskutovat nesmí.

POLITIK, NE EKOLOG

Častým argumentem proti Petru Macinkovi je jeho údajná nekompetence. Jaké má tedy vzdělání? Vystudoval politologii a mezinárodní vztahy na Vysoké škole CEVRO Institut, kde získal magisterský titul v oblasti politologie. Během studia působil jako zástupce ředitele Tiskového odboru prezidenta České republiky. Po absolvování v roce 2013 pracoval v Institutu Václava Klause jako manažer a mluvčí. Má tedy vynikající kvalifikaci pro politické řemeslo. Odbornou kvalifikaci v oblasti životního prostředí však nemá. Je to ale skutečně problém?

Podívejme se na kvalifikaci ministrů předchozí vlády. Posledním ministrem životního prostředí byl Petr Hladík, který získal magisterský titul na Fakultě informatiky Masarykovy univerzity v Brně v oboru Service Science, Management and Engineering. Ministerstvo financí vedl Zbyněk Stanjura, absolvent oboru elektronické počítače. Ministerstvo vnitra řídil Vít Rakušan, který vystudoval historii a germanistiku. Ministerstvo práce a sociálních věcí měl na starosti Marian Jurečka, absolvent oboru rostlinolékařství. Ministrem zemědělství se stal Marek Výborný, který vystudoval teologii a historii. Ministryni obrany byla Jana Černochová, absolventka oboru mezinárodní vztahy a evropská studia. Ministrem pro vědu, výzkum a inovace byl Marek Ženíšek, který rovněž vystudoval politologii. A takto bychom mohli pokračovat dále.

Ani jeden z uvedených tedy neměl lepší odbornou kvalifikaci pro výkon své ministerské funkce než Petr Macinka pro resort životního prostředí. Přesto to u nich nikdo jako problém nevnímal. Doposud vždy stačilo vysvětlení, že ministerský post je především manažerská funkce, a proto není nezbytné mít vzdělání přímo v daném oboru.

DŘÁŽDIVÁ ŠKOLA KLAUSOVSKÉHO REALISMU

Proč tedy Petr Macinka tolik vadí, když zjevně nejde o problém jeho kvalifikace? Důvodem jsou jeho postoje. Jak jsme se mohli dočíst, údajně jde o „odpůrce ochrany životního prostředí a následovníka Václava Klause, popírajícího vědecké poznání klimatologie.“

Ano, Petr Macinka v otázkách životního prostředí skutečně navazuje na názory Václava Klause – a právě to je pro mnoho lidí problém. Nejde však o odpůrce ochrany životního prostředí, a už vůbec ne o popírače vědeckého poznání.

Samotné označení „odpůrce životního prostředí“ je ostatně dost absurdní. Upřímně řečeno, takového člověka si lze jen stěží představit. Už renesanční, prosperující evropská aristokracie si kolem svých sídel nechávala budovat rozlehlé parky, obory a jezírka s vodními ptáky. Stejně tak dnes bohatí podnikatelé a hollywoodské hvězdy investují do svých sídel obklopených rozsáhlými zahradami. Prakticky každý psychicky zdravý člověk má přírodu rád – je to v nás geneticky zakódováno.

Nálepka „odpůrce životního prostředí“ tedy ve skutečnosti znamená spíše „odpůrce určitého přístupu k životnímu prostředí“. Jenže mezi tím nemít rád přírodu a nesouhlasit s ideologickým zneužíváním environmentálních témat je zásadní rozdíl. A co víc – tyto dvě věci jdou často proti sobě.

V mém starším článku *„Úskalí zelené transformace – část první“* jsem se dotkl tématu neekologičnosti větrných elektráren a vysvětlil, proč tato zařízení ve skutečnosti životní prostředí nejen nechrání, ale naopak poškozují. Podobně lze kriticky rozebrat i solární elektrárny, elektromobily, používání vratných zálohovaných PET lahví nebo třeba papírových brček.

Témat, kde zelená ideologie více škodí než prospívá, je celá řada. K některým z nich se jistě v budoucnu ještě vrátím. Pro tuto chvíli si však vystačme s tezí, že zelená ideologie často vede nikoli k ochraně přírody, ale k její devastaci a právě proto Motoristé – podobně jako Svobodní, PRO, Trikolora nebo SPD – jdou tvrdě proti ní.

Každý, komu skutečně záleží na ochraně přírody a nejde mu jen o společenskou pózu nebo vlastní ekonomický prospěch z přerozdělování „zelených“ dotací, by měl přivítat, pokud se do čela ministerstva životního prostředí dostane člověk, který není stoupencem ESG – ideologie zinscenované největšími korporacemi k prosazování jejich vlastních ekonomických zájmů.

CLINTEL: VĚDA MÍSTO IDEOLOGIE

Vraťme se nyní k druhé části obvinění – tedy k tvrzení, že jde o „popírače vědeckého poznání“.

Václav Klaus se tématu ekologie věnuje prakticky celý život. O ekologii přečetl nesrovnatelně více knih, než většina jeho kritiků z řad ekologických aktivistů. Mnoho publikací o ekologii, respektive o jejím ideologickém zneužívání, také sám napsal.

Osobně se zná s řadou předních světových (neideologických) odborníků, kteří se zabývají různými oblastmi souvisejícími s ekologií a globálním oteplováním. S mnohými z nich se setkal na desítkách mezinárodních konferencí a summitů.

Označení „popírač vědeckého poznání“ je tedy zavádějící. Přesnějším označením by bylo například „skeptik vůči mainstreamové hypotéze o vlivu člověka na globální oteplování“ nebo „skeptik vůči tzv. uhlíkové hypotéze“. Je třeba zdůraznit slovo „hypotéza“, protože vědecký konsenzus v otázce míry vlivu člověka na globální oteplování neexistuje.

Jako jeden z důkazů je například *Světová klimatická deklarace*, kterou podepsalo více než 2000 vědců z celého světa. Pokud tedy od někoho slyšíte frázi o takzvaném „vědeckém konsenzu“, mějte na paměti, že realita je složitější. V lepším případě dotyčný neříká celou pravdu, v horším případě se vás může snažit manipulovat zjednodušeným či ideologicky motivovaným výkladem.

Ve *Světové klimatické deklaraci* se mimo jiné uvádí:

„Věda o klimatu by měla být méně politická, zatímco politika v oblasti klimatu by měla být více vědecká.“

„V oblasti klimatu není žádná nouzová situace. Proto není důvod k panice a poplachu. Důrazně se stavíme proti škodlivé a nereálné politice čisté nulové emise CO₂ navrhované pro rok 2050. Pokud se objeví lepší přístupy, a o tom není pochyb, budeme mít dostatek času na reflexi a přizpůsobení. Cílem globální politiky by měla být prosperita pro všechny poskytováním spolehlivé a dostupné energie za všech okolností. V prosperující společnosti jsou muži a ženy dobře vzdělaní, porodnost je nízká a lidé se starají o své okolí.“

„Světová klimatická deklarace spojila širokou škálu kompetentních vědců z celého světa. Značné znalosti a zkušenosti této skupiny jsou nezbytné pro dosažení vyváženého, přiměřeného a kompetentního pohledu na změnu klimatu.“

BILIONOVÝ SEN O ČISTÉ NULE

Když Donald Trump nařídil pozastavit značnou část financování prostřednictvím USAID, aktivisté vyšli do ulic, protože se obávali, že si budou muset najít nějakou užitečnější a méně pohodovou práci v soukromém sektoru. V podobné pozici se dnes nacházejí vědci a aktivisté protestující proti Petru Macinkovi.

Tito apoštolové zeleného náboženství hlásají, že se planeta otepluje v důsledku lidské produkce skleníkových plynů, a každý, kdo toto „evangelium“ zpochybní, je podle nich kacír hodný veřejného pranýřování. Důvod je prostý – do „zelené ideologie“ proudí obrovské peníze v podobě grantů a nejrozličnějších dotací. Západní věda i většina univerzit jsou dnes na těchto finančních tocích existenciálně závislé.

Pokud se tedy objeví někdo, kdo by mohl tento zdroj příjmů ohrožit – byť jen tím, že o tématu ekologie a globálního oteplování začne otevřeně mluvit – je pochopitelné, že se stává terčem hysterie a útoků. Panika, kterou jméno Petr Macinka vyvolává, tak nesouvisí s ohrožením životního prostředí v České republice, ale s ohrožením mocenského a ekonomického postavení lidí, kteří si na „zelené víře“ postavili svou kariéru i obživu. A jde skutečně o obrovské peníze.

Podle odhadu Evropského účetního dvora (EÚD) by pro dosažení nulových čistých emisí do roku 2050 bylo v rámci Evropské unie v období 2021–2050 zapotřebí investic v hodnotě přibližně jednoho bilionu eur ročně. Při srovnání s ročním rozpočtem Evropské unie v rámci současného víceletého finančního rámce jde o více než pětinasobek těchto výdajů. Jinými slovy – na zelenou transformaci by mělo připadnout každý rok více než pět celounijních ročních rozpočtů.

Frans Timmermans, místopředseda Evropské komise a jeden z hlavních autorů Zelené dohody pro Evropu, v souvislosti s mimořádným evropským fondem Next Generation EU (NGEU) prohlásil: „Peníze, které používáme teď, jsou peníze půjčené od příštích generací.“

Zároveň dodal, že „nemáme na výběr a musíme si je půjčit a utratit nyní“. Podle jeho vlastních slov „tak masivní mobilizace veřejných peněz pro hospodářskou obnovu a transformaci tu nikdy dřív nebyla a nikdy v budoucnu už nebude“, protože takový přístup „není udržitelný model“. (Zdroj: <https://www.eesc.europa.eu/en/news-media/press-releases/frans-timmermans-eesc-european-green-deal-will-be-just-or-will-just-not-be>)

Je nutné zdůraznit, že se bavíme o situaci před válkou na Ukrajině. Investice do zbrojení však nejsou výsledkem přehodnocení priorit. Místo přeměňování finančních toků ze zelené ideologie na obranu došlo k paralelnímu vybudování druhého, obdobně bezprecedentního penězovodu. Jedním

penězovodem se investuje do zbrojního průmyslu, druhým se likvidují energetické zdroje nezbytné pro jeho provoz.

Evropská unie však ze své podstaty nevytváří vlastní finanční prostředky – pouze je přerozděluje. To s sebou nese vzrůstající regulaci, dotační mechanismy a rostoucí byrokratickou zátěž. Dohromady to pak vede k postupné destrukci průmyslu a přesunu výrobních kapacit do neproduktivních oblastí (např. vyplňování ESG výkazů).

V oblastech, kde dnes vznikají reálné hodnoty a kapitál, bude v budoucnu peněz ubývat. To povede k nárůstu počtu obyvatel závislých na sociálních dávkách, což bude dále oslabovat soukromý sektor a tím i celkovou ekonomickou stabilitu. S jistou mírou nadsázky lze říci, že je to cesta v čase zpět od svobody k nevolnictví.

Aby daňoví poplatníci toto gigantické přerozdělování bohatství ze svých kapes směrem ke státu a korporacím akceptovali, musejí být skutečně vystrašení. Zpochybňování uhlíkové hypotézy a podílu lidské činnosti na globálním oteplování tento ambiciózní evropský projekt ohrožuje. Proto Evropská unie přispěchala s cenzurní legislativou EMFA a DSA. A proto také nastává panika ve chvíli, kdy by na ministerstvu životního prostředí měl usednout kdokoli vstřícný k otevřené diskusi a racionálnímu uvažování. Vlna odporu proti možné změně diskurzu byla tudíž předvídatelná.

Ekologie proti člověku

Organizace Greenpeace kritizuje Petra Macinku s tím, že „útočí na lidi a organizace, které se odborně věnují ochraně přírody a klimatu. Vědce, ekology a pracovníky neziskových organizací označuje za zelené extremisty nebo fanatiky, čímž zpochybňuje jejich odbornost i přínos pro společnost.“

Pokud však člověk odloží růžové brýle a místo papouškování zelené propagandy, která je dnes bohužel vtlačována do hlavy dětem už od mateřských škol, začne se problematikou zabývat seriózně, zjistí, že tato kritika má racionální základ, protože o ekologii zde skutečně nejde.

Paradoxně právě Greenpeace je ukázkovým příkladem organizace, která byla původně založena s dobrými úmysly, ale postupem času sklouzla k ideologickému aktivismu a prosazování vlastních ekonomických zájmů.

Při argumentaci na toto téma budu proto schválně parafrázovat jednoho ze zakladatelů Greenpeace – Patricka Moorea – vědce a ekologa, který se z důvodu odklonu organizace od původních cílů rozhodl z Greenpeace odejít. Svůj odchod zdůvodnil slovy:

„Greenpeace unesla politická levice, když si uvědomila, že v ekologickém hnutí jsou peníze a moc. Političtí aktivisté v Severní Americe a Evropě změnili Greenpeace z organizace založené na vědě na politickou organizaci pro získávání finančních prostředků.“

Později dodal, že se z ekologického hnutí stalo hnutí politické, jehož hlavní náplní je vytváření příběhů vzbuzujících strach a pocit viny, aby lidé byli ochotni do organizace posílat peníze. Podle Moora dnes tyto organizace působí za zavřenými dveřmi v institucích jako OSN, Světové ekonomické fórum nebo Mezivládní panel pro změnu klimatu (IPCC) – tedy v orgánech, které jsou podle něj politické, nikoli vědecké.

„IPCC najímají vědce, aby jim poskytovali informace, které podporují narativ o klimatické nouzi. (...) Jejich kampaně proti fosilním palivům, jaderné energii, oxidu uhličitému, plastům a dalším jsou zavádějící. Mají lidi přimět k přesvědčení, že svět skončí, pokud neochromíme naši civilizaci a

nezničíme ekonomiku. Tímto způsobem dnes negativně ovlivňují budoucnost lidské civilizace.“

Moore také napsal: „Levice dnes přijala mnoho opatření, která by byla pro civilizaci velmi destruktivní, protože nejsou technicky realizovatelná. Stačí se podívat na hrozící energetickou krizi v Evropě a Velké Británii, které využívá Putin. Tu si však Evropa zavinila sama tím, že odmítá rozvíjet vlastní zdroje zemního plynu, staví se proti jaderné energii a obecně zaujímá nefunkční postoj k fosilním palivům.“

Ve svém starším článku „Úskalí zelené transformace – část druhá“ jsem upozorňoval na antihumánnost ideologie ESG. Patrick Moore upozorňoval na antihumánní pojetí environmentálního aktivismu, který je s ideologií ESG přímo spjat:

„Mnoho ekologických vůdců dnes hlásá, že lidé jsou nepřátelé Země, nepřátelé přírody. Nemohl jsem se smířit s tím, že lidé jsou jediným zlým druhem. To je příliš podobné představě prvotního hříchu – že člověk se rodí se zlem, zatímco všechny ostatní druhy jsou dobré, dokonce i švábi, komáři a nemoci. Jenže ti, kteří to tvrdí nechtějí odejít dobrovolně jako první. Chovají se, jako by byli nadřazení ostatním. Tento druh pychy a domýšlivosti je nejzávažnějším hříchem.“

Moore patří také mezi vědce, kteří se odvážili veřejně postavit proti uhlíkové hypotéze:

„Jen velmi málo lidí věří, že se svět neotepluje. Záznamy jasně ukazují, že Země se otepluje přibližně od roku 1700, tedy 150 let předtím, než jsme začali používat fosilní paliva. V té době vrcholila malá doba ledová, která přinesla neúrodu a hladomor. Předtím, kolem roku 1000 n. l., nastalo středověké teplé období, kdy Vikingové obdělávali Grónsko. Ještě dříve, kolem roku 500 n. l., přišla doba temna, a před ní římské teplé období. Tehdy bylo tepleji než dnes a hladina moří byla o jeden až dva metry vyšší než v současnosti. Ještě kolem roku 1950 byla spotřeba fosilních paliv i emise CO₂ zanedbatelné. Příčinu těchto cyklických výkyvů teplot neznáme, ale oxid uhličitý to jistě nebyl.“

„Souhlasím, že mnozí VĚŘÍ, že oxid uhličitý je hlavní příčinou oteplování. Protože je neviditelný, nikdo vlastně nevidí, co dělá. A tuto VÍRU podporují hlavně vědci placení politiky, úředníky a médii, která z ní vytvářejí tučné titulky. Aktivisté na ní vydělávají peníze a veřejnost jí uvěřila, aniž by měla možnost ověřit, co CO₂ skutečně způsobuje.“

„Lidé byli vždy zranitelní vůči těm, kteří předpovídají zkázu pomocí falešných příběhů. Aztékové házeli panny do sopek, Evropané a Američané dvě stě let upalovali ženy jako čarodějnice, protože věřili, že tím zachrání svět před zlem. Říká se tomu stádní mentalita, skupinové myšlení nebo také sektářské chování. Lidé jsou společenšti živočichové s hierarchií – a nejsnáze získají vysoké postavení ti, kteří dokážou ovládat druhé strachem.“

SVĚT BEZ DEBAT, ZATO S JISTOTOU

Že se často nejedná o vědu, ale o ideologii, je zřejmé právě z neochoty ekologických aktivistů vést otevřenou diskusi. Tento strach z debaty – pramenící z nedostatku schopnosti argumentovat – se s nimi táhne už po desetiletí.

V devadesátých letech se česká politika točila kolem tří výrazných osobností – Václava Klause, Miloše Zemana a Václava Havla. Většina lidí sympatizovala s jedním z nich a k dalším dvěma měla výhrady. Jedno jim však nelze upřít: všichni tři byli ochotni (a schopni) své názory veřejně obhajovat.

I tehdy bývaly diskuse často vypjaté, ale vedly se nad tématy – nikoli nad osobními útoky. Dnes už se o tématech příliš nediskutuje. Mainstreamová média předem rozdělí politiky na „správné“ a „špatné“ a následně se společně s těmi „správnými“ trefují v osobní rovině do těch „špatných“. Neprobíhá tak

hledání lepších argumentů, jde o čistou osobní dehonestace.

Taková forma diskuse však postrádá jakoukoli přidanou hodnotu. Optimální řešení se nehledá, protože ideologie nepochybuje a nechybuje. Vždy „ví“, co je správné, a stejně tak i to, kdo je ten špatný.

Tento odklon od věcné diskuse k osobním útokům je projevem fanatického aktivismu, který do veřejného prostoru pronikl právě skrze zelenou agendu. Prostřednictvím ní se postupně usadil v mainstreamových médiích a odtud se rozšířil i do dalších oblastí veřejné debaty. Dnes je paradoxně za „extrémismus“ často považována samotná snaha rozvíjet demokratickou diskusi, vyváženost a názorovou pluralitu.

V knize *Zničí nás klima nebo boj s klimatem* zveřejnil Václav Klaus přepis svého projevu z konference OSN v New Yorku v roce 2007. Abychom si mohli udělat představu, jak tedy ve skutečnosti vypadá projev údajného „extrémisty“ a „popírače vědeckého poznání klimatologie“, uvádím jeho úplný přepis:

„Zodpovědní politici vědí, že musí jednat, je-li to nezbytné. Vědí, že je jejich povinností iniciovat vhodná opatření, může-li dojít k ohrožení občanů jejich zemí. A vědí i to, že se musí domlouvat s kolegy z dalších zemí, nemůže-li být problém uzavřen do hranic jednotlivých států. Přispívat k tomu je jedním z hlavních důvodů existence institucí, jakou je OSN.

Politici jsou také povinni zajistit, aby náklady těch opatření, která navrhuji, nebyly větší než efekty, které z nich plynou. Musí proto velmi pozorně vyhodnocovat a analyzovat všechny své projekty a iniciativy. Musí to dělat i tehdy, je-li to nepopulární a znamená-li to foukání proti větru módy a politické korektnosti. Chtěl bych poděkovat generálnímu tajemníkovi Pan Ki-munovi za zorganizování této konference a za to, že nám tím poskytl příležitost vyslovit se k důležitému, ale dosud zcela jednostranně diskutovanému tématu problému klimatických změn. Důsledky přijetí hypotézy o klimatických změnách jako o reálné, okamžité a lidmi způsobené hrozbě by byly tak enormní, že jsme povinováni měřit dvakrát, než učiníme jakákoli dalekosáhlá rozhodnutí. Obávám se, že se to neděje.

Chtěl bych uvést několik myšlenek, které jsou nezbytné k tomu, abychom tuto věc uvedli do patřičného kontextu:

1. Navzdory umělé a neoprávněně vytvořené představě o velkém rozsahu probíhajících klimatických změn bylo zvýšení globálních teplot v posledních letech, desetiletích a staletích v historickém porovnání velmi malé. Jeho důsledky na člověka a jeho aktivity jsou v podstatě zanedbatelné.

2. Hrozba spojená s hypotetickým budoucím globálním oteplováním vychází výlučně z velmi spekulativních prognóz, nikoli z vědecky ověřené minulé zkušenosti a z rozpoznání jejích trendů a tendencí. Tyto prognózy vycházejí z relativně krátkých časových řad relevantních proměnných a z prognostických modelů, které se neukázaly být dostatečně spolehlivými při objasnění minulého vývoje.

3. V rozporu s mnoha sebevědomými a samoúčelnými výroky ohledně příčin probíhajících klimatických změn žádný vědecký konsensus neexistuje. Nestranný pozorovatel musí přiznat, že obě strany sporu – tedy ti, kteří věří v dominantní úlohu člověka v nedávných klimatických změnách, i ti, kteří podporují hypotézu o převážně přírodní příčině klimatických výkyvů – nabízejí argumenty natolik silné, že jim musíme pozorně naslouchat. Vyhlášovat předčasné vítězství jedné skupiny nad druhou by bylo tragickou chybou a já se obávám, že ji právě teď děláme.

4. Výsledkem tohoto sporu uvnitř klimatologie je to, že někteří z nás žádají okamžitou akci, zatímco jiní před ní varují. Racionální chování vždy závisí na porovnání velikosti a pravděpodobnosti rizika a

velikosti nákladů, jak se tomuto riziku vyhnout. Jako zodpovědný politik, s vědomím všech dostupných dat a argumentů, patřím k těm, kteří došli k závěru, že je riziko velmi malé, že jsou náklady, jak se mu vyhnout, neúnosně vysoké a že je aplikace fundamentalisticky interpretovaného principu předběžné opatrnosti chybnou strategií.

5. I ti politici, kteří věří v existenci rozsáhlého globálního oteplování – a já mezi ně nepatřím –, a zejména ti, kteří věří v jeho antropogenní původ, jsou rozděleni: někteří z nich chtějí kontrolovat a omezovat globální klimatické změny (a jsou připraveni vynakládat na to obrovské finanční zdroje), zatímco jiní se spoléhají na přirozenou lidskou adaptabilitu, na modernizaci a technický pokrok, a zejména na blahodárné účinky budoucího růstu bohatství a blahobytu (a proto preferují vydávat veřejné prostředky tímto směrem). Druhá varianta je sice méně efektní a méně ambiciózní, ale slibuje daleko více než ta první.

6. Celý problém nemá pouze svou časovou dimenzi, ale má i svůj mimořádně důležitý prostorový (regionální) aspekt. To je třeba hlasitě připomínat zejména zde, na půdě OSN. Velmi rozdílná úroveň ekonomického rozvoje, životní úrovně a bohatství v různých místech světa vede k tomu, že je každé plošné, celosvětové, jednolitě řešení příliš nákladné, nespravedlivé a do značné míry diskriminační. Dnešní rozvinuté země nemají sebemenší právo jakýmkoli dalším způsobem zatěžovat méně rozvinuté země. Diktovat jim ambiciózní a pro chudší státy často téměř likvidační environmentální standardy je chybou a mělo by to být vyloučeno z nabídky doporučovaných opatření.

Mám dvě doporučení:

1. OSN by měla zorganizovat dva paralelní mezivládní panely o klimatických změnách a publikovat dvě konkurenční zprávy. Podmínkou jakékoli efektivní a racionální debaty je zbavit se jednostranného monopolu. Dobrým výchozím bodem by bylo poskytnutí stejné, nebo alespoň srovnatelné finanční podpora oběma skupinám vědců.

2. Jednotlivé členské země OSN by si měly vzájemně naslouchat a měly by se učit z chyb i úspěchů jiných, ale každá země by si měla vytvořit svůj vlastní program, jak se stavět k důsledkům případných klimatických změn, a hlavně by měla mít možnost rozhodnout se sama, jakou prioritu přidělí tomuto problému mezi dalšími konkurenčními cíli.

Měli bychom věřit v racionalitu člověka a důsledkům spontánní evoluce lidské společnosti více, než „dobru“, plynoucímu z politického aktivismu. Zvolme si proto adaptaci, nikoli pokusy řídit globální klima.“

Za přepisem projevu v knize ještě Václav Klaus doplnil komentář dokreslující atmosféru v sále po jeho vystoupení: „Taková slova na půdě OSN nikdy předtím a nikdy potom nezazněla. Nenávist druhé strany byla téměř absolutní.“

ODVAHA POCHYBOVAT

Když Václav Klaus na půdě OSN mluvil o odvaze pochybovat, věděl, že se postaví proti proudu. Dnes tu odvahu potřebujeme znovu.

Petr Macinka, ať už se jeho kritici tváří jakkoli pohoršeně, není „kozel zahradníkem“. Je spíš připomínkou, že skutečná ochrana přírody neznamena slepou víru, ale svobodné a racionální myšlení.

Pokud se někdo odváží odmítnout absurdní a nebezpečnou zelenou ideologii a vrátit na ministerstvo životního prostředí zdravý rozum, otevřenou debatu a respekt k realitě a fyzikálním zákonům – pak

by to po letech ekologické hysterie opravdu mohla být příjemná změna.

Zdroj: Panika z Macinky. Proč nesmí projít? Jako když Trump přidusil neziskovky

Použité zdroje:

<https://www.novinky.cz/clanek/volby-do-poslanecke-snemovny-vedci-varuji-babise-pred-macinkou-ne-delejte-kozla-zahradnikem-40543163>

<https://www.greenpeace.org/czech/clanek/23001/10-duvodu-proc-by-byl-petr-macinka-spatnym-ministrem-zivotniho-prostredi/>

<https://www.epochtimes.cz/2022/09/07/zakladatel-greenpeace-patrick-moore-tvrdi-ze-zmena-klimatu-je-zalozena-na-falesnych-narativech/>

<https://www.eesc.europa.eu/en/news-media/press-releases/frans-timmermans-eesc-european-green-deal-will-be-just-or-will-just-not-be>

<https://www.epochtimes.cz/2022/09/07/zakladatel-greenpeace-patrick-moore-tvrdi-ze-zmena-klimatu-je-zalozena-na-falesnych-narativech/>

<https://www.parlamentnilisty.cz/arena/rozhovory/Nasledky-Fatalni-Kam-az-muze-vest-zeleny-experiment-780206>

Šichtařová M., Zítka T.: Na prahu nové CIVILIZACE, souhrnná zpráva o stavu světa, Next Finance (ISBN 978-80-908559-4-6), 2025.

<https://svobodni.cz/nezarazene/panika-z-macinky-proc-nesmi-projit-jako-kdyz-trump-pridusil-neziskovky>